

Arrest

**nr. 110 100 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 februari 2013 verklaarde de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond. Op 8 februari 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen zich gedurende hun verblijf in België uitstekend geïntegreerd zouden hebben in de plaatselijke samenleving te leper, zeer goed Nederlands zouden spreken (zie voor S.P. : verklaring dat betrokkene een opleiding NT2 en NT2.2 volgde afgegeven door CVO Westhoek - Westkust), zich zouden interesseren voor de Belgische cultuur, levenswijze en politiek, reeds een groot aantal vrienden hebben onder de plaatselijke bevolking, als betrachting zouden hebben niet afhankelijk te zijn van één of andere uitkering, werkbereid zijn, zicht op werk hebben (zie: verklaring van Autohandel B. op naam van S.P. op datum van 24 oktober 2011; verklaring van Tuinen H. op naam van S.P. op datum van 25 juni 2012), een cursus maatschappelijke oriëntatie volgden (zie “Attest cursus Maatschappelijke Oriëntatie” op naam van S.P. afgegeven door deSom vzw), een inburgeringscursus volgden (zie “Attest van inburgering” op naam van S.P. afgegeven door seSom vzw op 14 april 2011) en getuigenverklaringen voorleggen, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mevrouw S.D. diende een asielaanvraag in op 10 november 2009, de heer S.P. diende een asielaanvraag in op 23 december 2009. Beide asielaanvragen werden afgesloten op 30 augustus 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 9 maand 20 dagen voor de asielaanvraag van mevrouw en 8 maand 7 dagen voor de asielaanvraag van meneer - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat S.D. hier naar school gaat (zie schoolattest afgegeven door Vrije Basisschool Immaculata op 25 juli 2011), vormt geen grond voor regularisatie omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden, aangezien de aanvraag artikel 9ter d.d. 27 juli 2011 van betrokkenen ontvankelijk verklaard werd op 08 november 2011. Zij werden in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie. De elementen die worden aangehaald in het verzoekschrift, namelijk het feit dat een zoontje hier lessen volgt, dat twee van hun kinderen in België geboren werden, dat er omstandigheden zouden zijn die betrokkenen verhinderen zich naar het land van herkomst te begeven en de verblijfsduur in België worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben bijgevolg niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: *“schending van art. 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en schending van zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”.*

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toe- zicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen’ (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

III.1.1. Verweerster motiveert haar beslissingen dd. 06.02.2013 waarbij de aanvraag van verzoeker tot regularisatie in toepassing van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard, onder verwijzing naar het feit dat verzoeker in zijn aanvraag dd. 03.11.2011 tot machtiging tot verblijf geen elementen zou hebben aangehaald die in zijn hoofde de machtiging tot voorlopig verblijf wegens humanitaire redenen zouden rechtvaardigen.

Verweerster vermeldt daarenboven heel uitdrukkelijk in de bestreden beslissing dat de aanvraag alleen maar ontvankelijk wordt verklaard omdat verzoeker eerder op 27.07.2011 een aanvraag tot machtiging

tot verblijf wegens medische redenen heeft ingediend bij verweerster dewelke op 08.11.2011 ontvankelijk werd verklaard waardoor de ontvankelijkheid wordt vermoed, maar dat de door verzoeker aangehaalde elementen onder gene beding op zich tot de ontvankelijkheid zouden hebben geleid.

Daarenboven verwijst verweerster ook enkel naar het feit dat de zoon D., thans 6 jaar oud, die in het Rijk school loopt, ook onderwijs kan genieten in het herkomstland SERVIE en dat er daarenboven in hoofde van zoon D. geen gespecialiseerd onderwijs noch infrastructuur vereist is.

Verweerster die evenwel ook perfect op de hoogte is van de medische toestand van zoontje D., thans twee en een half jaar oud en die constante medische begeleiding nodig heeft en zeer regelmatig acute zorgen, maakt in de bestreden beslissing echter nergens melding van deze bijzondere omstandigheden eigen aan de precaire toestand van verzoeker en diens zoontje D..

Nochtans dient verweerster als vereiste van goed en zorgvuldig bestuur rekening houden met alle omstandigheden en feitelijke gegevens haar bekend op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, quod non.

Verweerster rept met geen woord over de nood aan gepaste medische infrastructuur dewelke zoontje D. permanent behoeft en die tevens in hoofde van verzoeker een 'buiten gewone omstandigheid' uitmaakt.

Verweerster kan dan in elk geval ook niet dienstig beweren dat dit verzoek tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 in elk geval de facto onontvankelijk zou moeten zijn, ware het niet van de hangende procedure op basis van art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 in hoofde van verzoeker !

Het is duidelijk dat er hier sprake is van een buitengewone omstandigheid in hoofde van verzoeker, minstens ook gelet op de medische toestand van zoontje D..

De bestreden beslissing is dus in elk geval niet zorgvuldig gemotiveerd, ze is ook onredelijk en in strijd met de motiveringsverplichting van artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 aangezien in de bestreden beslissing verweerster niet duidelijk stelt waarom de elementen door verzoeker aangehaald in diens verzoek tot machtiging tot verblijf op 03.11.2011 en de elementen aan verweerster bekend sedert deze datum, geen buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker (kunnen) uitmaken.

Verweerster stelt gewoonweg dat de elementen door verzoeker aangehaald in diens verzoek tot machtiging tot verblijf op 03.11.2011 en de elementen aan verweerster bekend sedert deze datum, geen buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker uitmaken zonder enige verdere toelichting of verduidelijking.

De bestreden beslissing is derhalve niet wettig gemotiveerd, noch in formele materiele zin.

III. 1.2. Art. 9bis (§ 1, eerste lid) Vr.W. 15.12.1980 Vr.W. 15.12.1980, naar luid waarvan (...):

(...)

vermeldt immers de mogelijkheid een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen in de woonplaats bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van verzoekster, in casu leper, in geval van 'buitengewone omstandigheden' die in hoofde van verzoeker aanwezig zouden zijn en die en voor zover verzoeker voldoet aan de voorwaarden tot regularisatie wegens 'humanitaire redenen' hem een machtiging tot verblijf zouden opleveren voor hemzelf en zijn gezin.

III.1.3. Het artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 zelf vermeldt echter geen elementen of criteria die invulling geven aan de toepasselijke criteria op basis van dewelke verweerster verzoeker kan machtigen tot verblijf in het Rijk.

De wet zelf vermeldt dus niet wat dient te worden verstaan onder buitengewone omstandigheden.

II. 1.4. Gelet op de door de Raad van State op 05.10.2011 vernietigde instructie dd. 19.07.2009 (R.V.St nr. 215.571 dd. 05.10.2011, zaak A.198.554/XIV-32.682) heeft de Raad van State uitdrukkelijk geoordeeld dat aangezien het art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 zelf geen inhoudelijke criteria bevat waaraan een machtiging tot verblijf moet voldoen, het zeker niet aan verweerster toekomt bijkomende voorwaarden op te leggen of er aan de wettelijke bepalingen toe te voegen.

Zodoende kan verweerster gelet op de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie, thans voorkomend de aanvraag dd. 03.11.2011 wel aan de criteria van de vernietigde instructie toetsen maar met uitdrukkelijk voorbehoud voor de verblijfsduur van verzoeker en zij gezin in het Rijk.

Sinds november 2011 heeft verweerster de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvragen in toepassing van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980.

Nochtans bevestigt verweerster bij monde van het kabinet van Staatssecretaris De Block als de directie van haar Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria van de voormelde instructie 19.07.2009 nog steeds gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Wie derhalve zoals verzoeker voldoet aan de criteria van de voormelde instructie 19.07.2009 mag erop blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de re- gering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet sensu strictu aan de criteria van de instructie voldoen, moeten uiteraard worden beoordeeld en gemotiveerd gelet op de discretionaire bevoegdheid van verweerster in de persoon van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie.

De criteria van de van de voormelde instructie 19.07.2009 zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen.

Derhalve gelden de criteria uit de voormelde instructie 19.07.2009 dus nog wel als positieve criteria en niet meer als negatieve criteria.

De toepasselijke criteria voor wat betreft verzoeker zijn derhalve : de werkwillegheid, de taalkennis en het bestaan van een sociaal netwerk, de integratie van hemzelf en zijn echtgenote en kinderen en zijn reële verblijfsduur waarbij hij steeds heeft gepoogd legaal in het Rijk te verblijven.

Aan deze criteria voldoet verzoeker.

II.1.5. Voor zover verweerster dan toch zou beweren dat verzoeker niet voldoet, moet verweerster zij in alle redelijkheid en met inachtnaam van alle concrete elementen door verzoeker aangehaald en sindsdien ook door verweerster gekend, oordelen over diens aanvraag rekening houdende met de juiste feitelijke gegevens en deze correct en redelijk beoordelen, zodat zij niet onredelijk tot haar besluit komt en zekerlijk rekening houdende met de criteria van de van de voormelde instructie 19.07.2009 om zodoende niet tot een schijnbaar willekeurige beslissing te komen die het vertrouwensbeginsel

Dit betekent vooreerst dat op het vlak van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, dewelke in hoofde van verzoeker ontvankelijk is zoals verweerster erkend, dat op het vlak van de gegrondheid van de aanvraag, verweerster uitdrukkelijk moet aangeven waarom de door verzoeker aangehaalde redenen noch tot de ontvankelijkheid of de gegrondheid zouden kunnen leiden !

Verweerster doet niets van dit alles in de bestreden beslissing, integendeel zelfs, ze vermeldt simpelweg dat de aangehaalde elementen in hoofde van verzoeker niet buitengewoon zijn in de zin van de vereiste van het bestaan van van 'buitengewone omstandigheden' zonder evenwel te zeggen waarom ze niet buitengewoon zijn in vergelijking tot gewone omstandigheden ?

De bestreden beslissing is derhalve onwettig want arbitrair en willekeurig, onzorgvuldig en onredelijk.

Volgens verweerster is buitengewoon blijkbaar enkel wat zij als buitengewoon wil bestempelen als zij het wil en dit zonder verder toelichting noch motivering van wat als gewoon dan wel als buitengewoon dient te worden bestempeld.

Zodoende is het voor verzoeker onmogelijk uit te maken waarom zijn situatie blijkbaar gewoon is en niet buitengewoon ?!

Gelet het formeel en materieel gebrek aan motivering is de bestreden beslissing minstens in strijd met zowel de materiele als de formele motiveringsplicht juncto art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en zijn het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

De thans bestreden beslissing dient om al deze redenen te worden vernietigd."

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, betrekking op de formele motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wat ook in de bestreden beslissing kan worden gelezen.

2.4. De bestreden beslissing stelt m.b.t. de buitengewone omstandigheden die de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen: *“Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden, aangezien de aanvraag artikel 9ter d.d. 27 juli 2011 van betrokkenen ontvankelijk verklaard werd op 08 november 2011. Zij werden in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie. De elementen die worden aangehaald in het verzoekschrift, namelijk het feit dat een zontje hier lessen volgt, dat twee van hun kinderen in België geboren werden, dat er omstandigheden zouden zijn die betrokkenen verhinderen zich naar het land van herkomst te begeven en de verblijfsduur in België worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben bijgevolg niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.”*

2.5. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing hem niet toelaat te weten waarom de door hem aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden weerhouden werden. Verzoeker verwijst hierbij in concreto naar de preciaire medische problematiek van zijn zoon D. *“die tevens in hoofde van verzoeker een ‘buitengewone omstandigheid’ uitmaakt”*. De buitengewone omstandigheden hebben betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoeker gaat er met zijn betoog totaal aan voorbij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard. In de bestreden beslissing wordt in verband hiermee *“volledigheidshalve”* uitdrukkelijk gesteld *“dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden”*, zodat de Raad niet inziet welk belang verzoeker heeft bij de door hem geuite kritiek dat geen nadere toelichting of verduidelijking verstrekt wordt aangaande de buitengewone omstandigheden.

2.6. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet toe om zelf alle elementen te verstrekken aan de verwerende partij die hij van belang acht in het kader van het toekennen van een machtiging tot voorlopig verblijf. In casu blijkt uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt dat verzoeker de preciaire medische situatie van zijn zoon niet heeft ingeroepen, noch als buitengewone omstandigheid, noch als element ten gronde. Verzoeker kan niet uitgaan van de veronderstelling dat verwerende partij bij de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet rekening houden met alle omstandigheden en feitelijke gegevens die haar bekend gemaakt zijn in aanvragen die werden ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt alleszins dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Het feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, kan niet als gevolg hebben dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van dezelfde wet gegrond dient te worden verklaard.

2.7. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria aangaande de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aanvragen om verblijfsmachtiging, die geval per geval dienen te worden bekeken. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) aangezien de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Waar verzoeker verwijst naar de bevestiging van het kabinet van staatssecretaris De Block dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 ook na het vernietigingsarrest van de Raad van State zouden worden toegepast, dient te worden opgemerkt dat deze bevestiging niet toelaat om in het individuele geval van verzoeker af te wijken van de duidelijke wettelijke bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij dient immers de wet te laten primeren op de – vernietigde – instructie die werd gegeven door een staatssecretaris. Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve

praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

2.8. Met zijn betoog inzake de buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing, die ertoe strekt zijn aanvraag ongegrond te verklaren, genomen is op grond van onjuiste, feitelijke gegevens, of op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze getroffen werd of met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA